

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a. s.**, IČ 45193665
sídlem 28. října 1235/169, 709 00 Ostrava
zastoupený advokátkou Mgr. Evou Lachmannovou, LL.M.
sídlem Slavětínská 1146/39, 190 14 Praha - Klánovice

proti
žalované: **Státní energetická inspekce**
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 10. 12. 2015 č. j. 0813029a14/1576/15/90.220/Kr,

takto:

- I. Rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 10. 12. 2015 č. j. 0813029a14/1576/15/90.220/Kr se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 24 456 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Evy Lachmannové, LL.M., advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti *in eventum* zrušení rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu (dále též „žalovaná“ či „odvolací orgán“), ze dne 10. 12. 2015 č. j. 0813029a14/1576/15/90.220/Kr, kterým ústřední ředitel žalované potvrdil rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Moravskoslezský kraj (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 9. 2015 č. j. 0813029a14/3279/15/080.102/Ha. Tímto rozhodnutím prvostupňového

orgánu byla žalobci uložena pokuta v celkové výši 8 893 100 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách jako výrobce elektřiny spalováním kalového plynu z čistíren odpadních vod (dále též „ČOV“) v provozovnách Frýdek-Místek, Opava, Nový Jičín, Havířov, Karviná, Orlová, Český Těšín a Třinec, nedodržel v kontrolovaném roce 2010 věcnou podmínku bodu 1.6. *Výkupní ceny a zelené bonusy pro spalování bioplynu, skládkového plynu, kalového plynu a důlního plynu z uzavřených dolů* Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 3. 11. 2009 č. 4 /2009 (dále jen „CR ERÚ 2010“) pro přiznání úředně stanovené ceny, když za rok 2010 neoprávněně uplatnil a čerpal vyšší ceny zeleného bonusu než podle bodu 1.6. tohoto předpisu, pro spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. 1. 2006, přičemž přijetím plateb získal nepřiměřený majetkový prospěch, vyčíslený za rok 2010 ve výši 3 660 197,76 Kč bez DPH, tj. 4 392 237,31 Kč včetně DPH; a v kontrolovaném roce 2011 rovněž nedodržel tutéž věcnou podmínku bodu 1.6. Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 8. 11. 2010 č. 2/2010 (dále jen „CR ERÚ 2011“), pro přiznání úředně stanovené ceny, když za rok 2011 neoprávněně uplatnil a čerpal vyšší ceny zeleného bonusu než podle bodu 1.6. tohoto předpisu, pro spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV po 1. 1. 2006, přičemž přijetím plateb získal nepřiměřený majetkový prospěch, vyčíslený za rok 2011 ve výši 3 750 721,31 Kč bez DPH, tj. 4 500 865,57 Kč včetně DPH.

2. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož ačkoli žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, žalovaná jej přezkoumala a zatížila napadené rozhodnutí shodnou vadou. Žalobci tím nepřípustně odňala jednu instanci.
4. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterou shledává v nevypořádání nových námitek, které uplatnil ve vyjádření ze dne 17. 7. 2015: (i.) nicotnosti, (ii.) porušení principu *nullum crimen sine lege*, (iii.) nesprávného skutkového a právního závěru ohledně paliva spalovaného v ČOV, (iv.) posunu v otázce podmínění čerpání zeleného bonusu ve výši spalování bioplynu v bioplynové stanici. Prvostupňový orgán pouze recipoval odůvodnění svého předchozího zrušeného rozhodnutí ze dne 27. 2. 2015 č. j. 081302914/892/15/80.104/Ha (dále jen „*původní prvostupňové rozhodnutí*“) a omezil se na rekapitulaci podkladů doplněných na základě předchozího rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2015 č. j. 081302914/374/15/90.220/Ve (dále jen „*původní rozhodnutí o odvolání*“). Obdobně nebylo vypořádáno vyjádření žalobce ze dne 31. 8. 2015. Prvostupňový orgán přitom dovodil, že námitky není třeba vypořádat, protože byly projednány v průběhu dosavadního správního řízení a přezkoumány odvolacím orgánem. Podle žalobce však nelze odkazovat na zrušené původní prvostupňové rozhodnutí, nýbrž je třeba se znovu vypořádat se všemi námitkami. Původní prvostupňové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce dále shledává chybným závěr rozhodnutí prvostupňového orgánu, že všechny námitky byly přezkoumány v původním rozhodnutí o odvolání. V původním rozhodnutí o odvolání je totiž uvedeno, že doplnění odvolání bylo podáno po uplynutí 15ti denní lhůty pro odvolání a žalovaná není povinna jej vypořádat.

5. Podle žalobce porušila žalovaná rovněž § 93 odst. 1 s § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť nevyzvala žalobce k doplnění náležitostí odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu, ačkoli na tuto skutečnost upozornil v blanketním odvolání. Podle judikatury žalovaná byla povinna se doplněním odvolání zabývat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že nebyly vypořádány nové námitky ohledně samostatné bioplynové stanice, nicotnosti, porušení principu *nullum crimen sine lege* a odvolací námitky.
6. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobce nicotnost, která nebyla v průběhu celého správního řízení vypořádána, *in eventum* nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podle žalobce nebyla žalovaná k rozhodnutí věcně příslušná podle § 77 odst. 1 správního řádu, nebyla dána pravomoc a působnost podle § 93 odst. 2 ve spojení s odst. 1 písm. c) zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) (dále též „*energetický zákon*“), ani podle § 17 odst. 5 zákona o cenách ve spojení s § 3 odst. 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o působnosti orgánů ČR v oblasti cen*“). Podle žalobce zelený bonus není cenou ve smyslu zákona o cenách, proto nemohl porušit § 5 odst. 5 zákona o cenách a dopustit se správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Poukaz žalované na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010 č. j. 2 Ao 3/2010-55 a ze dne 19. 4. 2014 č. j. 1 Aos 7/2013-41 shledává žalobce nepřiléhavým, jelikož právní povaha zeleného bonusu nebyla v tamních věcech předmětem soudního přezkumu.
7. Energetický regulační úřad (dále též „*ERÚ*“) byl oprávněn stanovit svým rozhodnutím výši zeleného bonusu (§ 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ale nebyl nadán pravomocí jej označit za cenu a podřadit pod režim zákona o cenách. Specifikování výše podpory ve formě zeleného bonusu v cenových rozhodnutích ERÚ podle žalobce neznamená, že jej lze považovat za úředně stanovenou cenu ve smyslu § 1 ve spojení s § 5 zákona o cenách. Poukazuje na § 1 odst. 1 a 2 zákona o cenách, přičemž § 4 odst. 3 nebo § 6 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů*“), rozlišují mezi výkupními cenami a podporou ve formě zeleného bonusu. Žalobce cenová rozhodnutí ERÚ v části stanovení výše podpory ve formě zeleného bonusu nepovažuje za cenový předpis. Zelený bonus ani pojmově nenaplnňuje znaky ceny podle § 1 odst. 2 zákona o cenách, za cenu lze považovat pouze peněžní protiplnění. Žalobce dovozuje, že zatímco v cenových rozhodnutích pro roky 2010 až 2012 ERÚ označil zelený bonus za „*úředně stanovenou cenu*“, v cenových rozhodnutích pro roky 2013 až 2015 za účinnosti zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o podporovaných zdrojích energie*“), hovoří o *pevné hodnotě*, přestože zákonodárce v § 4 odst. 7, resp. § 12 odst. 9 zákona o podporovaných zdrojích energie, aproboval postup podle zákona o cenách. ERÚ z tohoto důvodu nemohl označit zelený bonus za úředně stanovenou cenu v cenových rozhodnutích pro období 2010 až 2012, neboť zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů neobsahoval obdobu § 4 odst. 7 resp. § 12 odst. 9 zákona o podporovaných zdrojích energie. ERÚ mohl zelený bonus označit toliko za pevnou hodnotu. Nadto § 51 zákona o podporovaných zdrojích energie stanovuje jednoznačná pravidla pro případ neoprávněného čerpání zeleného bonusu, což podporuje závěr, že zelený bonus lze považovat za zvláštní pevnou hodnotu, tj. institut *sui generis*.

8. Žalobce poukazuje na ústavnost cenových rozhodnutí ERÚ. Ústavně konformní výklad vede podle žalobce k závěru, že zelený bonus nemohl ERÚ transformovat v cenu podle § 1 odst. 1 zákona o cenách. Cenová rozhodnutí ERÚ nejsou v čl. 1.1 a dalších, týkajících se podpory ve formě zeleného bonusu, cenovým rozhodnutím, ale rozhodnutími určujícími výši pevné hodnoty podle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů.
9. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce porušení zásady *nullum crimen sine lege*, jelikož podporu ve formě zeleného bonusu v období let 2010 a 2011 čerpal v souladu se zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Pokud by se dopustil pochybení, přesto nemohl naplnit znaky skutkové podstaty cenového správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Administrativní pochybení v režimu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů by zakládalo toliko bezdůvodné obohacení o částku odpovídající neoprávněně čerpané podpoře a povinnost tuto částku vrátit. Zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v § 9 s případným administrativním pochybením nespojil skutkovou podstatu správního deliktu, nelze tudíž konstruovat odpovědnost za spáchání zcela jiného správního deliktu podle zákona o cenách. Žalobce se nebrání kontrole, zda čerpal podporu ve formě zeleného bonusu ve správné výši. Není mu však zřejmé, jakým způsobem mohl v kontrolovaném období let 2010 a 2011 předpokládat, že údajné pochybení mohlo naplnit znaky objektivní stránky správního deliktu podle zákona o cenách. Závěry k uplatněné námitce nebyly obsaženy v rozhodnutí prvostupňového orgánu, ani v napadeném rozhodnutí, s poukazem na to, že již byly vypořádány. Takový závěr je v rozporu se skutečností, neboť námitka byla poprvé vznesena v doplnění odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí, jímž se žalovaná odmítla zabývat.
10. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítá žalobce nesprávné posouzení rozhodné skutkové a právní otázky. Závěr žalované o porušení určených podmínek spočívajících v čerpání podpory ve formě zeleného bonusu na *spalování skládkového plynu a kalového plynu z ČOV*, je v rozporu se skutečným stavem věci a nemůže pro svou nepřezkoumatelnost, nezákonnost a věcnou nesprávnost obstát. Nesouhlasí se závěrem o porušení podmínek § 5 odst. 5 zákona o cenách. Žalobce namítá, že ve všech výrobních je spalován bioplyn vyrobený z nestabilizovaného kalu vznikajícího při biologickém čištění odpadních vod v ČOV vybavených pouze aerobním stupněm čištění. Nestabilizovaný kal je podle žalobce řazen mezi biomasu, jak potvrdil prvostupňový orgán v roce 2013 v *protokolu o kontrole č. 081106813* ze dne 18. 9. 2013 při kontrole týkající se shodné otázky, kdy nezjistil porušení § 5 odst. 5 zákona o cenách, ani ERÚ žádné pochybení nezjistil. Žalobce nebyl seznámen s důvody, pro které se žalovaná v rámci kontroly za období let 2010 a 2011 odchýlila od dřívějšího názoru. Žalobce dále namítá, že do vydání původního prvostupňového rozhodnutí zakládal prvostupňový orgán svůj závěr ohledně paliva spalovaného při výrobě elektřiny v kogeneračních jednotkách výlučně na údajné existenci anaerobního stupně, čímž vyloučila charakter zdroje jako bioplynu vyrobeného z biomasy. I v napadeném rozhodnutí je akcentován význam přítomnosti anaerobního stupně, žalobce přitom podle § 56 správního řádu navrhoval kvalifikované posouzení otázky, k níž nemají pracovníci prvostupňového orgánu dostatek znalostí (viz šestý žalobní bod). V napadeném rozhodnutí žalovaná založila své závěry na posouzení jiné otázky než prvostupňový orgán, když uzavřela, že spalované palivo je sice bioplynem, nicméně kogenerační jednotky jsou umístěny v ČOV, nikoli v samostatných bioplynových stanicích. Proto je s odkazem na klíčové znaky samostatné bioplynové stanice ve stanovisku ERÚ z roku 2013 vyloučeno, aby mohl žalobce čerpat podporu ve formě zeleného bonusu ve výši odpovídající spalování bioplynu v bioplynových stanicích. Žalobce proto dále v pátém žalobním bodu namítá, že

tento závěr nemůže pro rozpor s pravidly časové působnosti norem trestního práva a věcnou nesprávností obstát. Žalobcem uplatněné námitky nebyly vypořádány.

11. K závěru žalované o současné realizaci aerobního i anaerobního čištění žalobce namítá, že anaerobní čištění není a nemůže být na ČOV realizováno, odkazuje na normu ČSN 75 0161 *Vodní hospodářství Názvosloví kanalizace*. Ve správním řízení žalobce opakovaně uváděl, že na ČOV je realizována anaerobní stabilizace kalů, která ale není součástí procesu čištění odpadních vod, nýbrž je součástí jiného technologického celku, a to kalového hospodářství. Tyto závěry plynou z normy ČSN 75 6401 *Čistírny odpadních vod pro více než 500 ekvivalentních obyvatel*. Možnost subsumpce anaerobního stupně pod technologický prvek čištění odpadních vod vylučuje definice anaerobní fermentace podle § 2 písm. e) vyhlášky č. 482/2005 Sb., o stanovení druhů, způsobů využití a parametrů biomasy při podpoře výroby elektřiny z biomasy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 482/2005 Sb.“), kdy k *procesu kontrolovaného rozkladu biomasy na bioplyn a digestát, probíhající bez přístupu vzdušného kyslíku* nemůže z povahy věci docházet v technologickém celku čištění odpadních vod. Žalobce s poukazem na § 3 odst. 1 a 2, a § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 482/2005 Sb. má za to, že se jedná o proces anaerobní fermentace kategorie AF2, přičemž podle přílohy č. 1 tabulky č. 2 skupiny 2 bodu i) vyhlášky č. 482/2005 Sb. do této kategorie spadají nestabilizované kaly z ČOV vybavených pouze aerobním stupněm čištění. Jelikož ČOV obsahují pouze aerobní stupeň čištění, nestabilizovaný kal je správně zařazen mezi biomasu, proto neobstojí závěr o porušení podmínek podle § 5 odst. 5 zákona o cenách.
12. Žalobce pro závěr, že v ČOV není realizováno anaerobní čištění odpadních vod, považuje za klíčový znalecký posudek č. 82 Ing. Petra Pomazala ze dne 15. 2. 2015 a stanovisko Ministerstva zemědělství ze dne 12. 2. 2015 č. j. 7845/2015-MZE-15100. Ministerstvo životního prostředí, správní orgán kompetentní podle § 56 správního řádu k posouzení otázek relevantních pro rozhodnutí prvostupňového orgánu, konstatovalo, že posouzení technologií čištění na ČOV podle žalované považuje za chybné, potvrdilo tím opodstatněnost námitek žalobce. Podstatou zmiňovaného znaleckého posudku bylo, že stabilizace kalů není součástí technologického celku čištění odpadních vod, objekty kalového a plynového hospodářství jsou uzavřené a technologicky oddělené. Tedy není realizováno anaerobní čištění odpadních vod a nestabilizované kaly splňují kritéria kategorie AF2. Těmito závěry se žalovaná však neřídila, na jejich vypořádání rezignovala.
13. Pro úplnost žalobce uvádí, že podpora ve formě zeleného bonusu byla fakturována v souladu s platnou smlouvou s distributorem. Žalovaná proto pochybila, když napadeným rozhodnutím nezrušila rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu nevrátila k dalšímu řízení. Ze str. 24 až 27 napadeného rozhodnutí není seznatelné, proč námitky žalobce shledala nedůvodnými.
14. V *pátém žalobním bodu* namítá žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení rozhodné právní otázky, porušení pravidel časové působnosti norem správního práva trestního, porušení principů správního trestání. Dále namítá nepřipustnou retroaktivitu ve vztahu k období let 2010 a 2011, kdy bylo aplikováno výkladové stanovisko ERÚ přijaté a účinné až od roku 2013. Žalovaná tvrdí, že palivo spalované žalobcem v kogeneračních jednotkách je bioplynem, současně dovozuje, že žalobci nemůže příslušet za výrobu elektřiny zelený bonus v nárokované výši. Jediným argumentem (vedle závěru o přítomnosti anaerobního stupně) je umístění výroben v ČOV, nikoli v samostatné bioplynové stanici. Takový výklad je podle žalobce v rozporu se zákonem o

podpoře využívání obnovitelných zdrojů i vyhláškou č. 482/2005 Sb. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů vypočítává jednotlivé druhy podporovaných obnovitelných zdrojů, kde jsou uvedeny kromě jiného i biomasa, bioplyn či kalový plyn. Jak již žalobce uvedl, anaerobně fermentovaný kal je biomasou kategorie AF2, z níž je získáván bioplyn. Dovožuje-li žalovaná, že kalový plyn spadá pod obnovitelné zdroje jako samostatná kategorie a vyhláška č. 482/2005 Sb. se nevztahuje na výrobu elektřiny spalováním kalového plynu z ČOV, neboť kalový plyn není produktem biomasy ve smyslu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, považuje žalobce její závěr za rozporný s argumentací předestřenou ve čtvrtém žalobním bodu.

15. Zmiňovanou nepřípustnou retroaktivní aplikaci výkladového stanoviska ERÚ spatřuje žalobce v tom, že výkladové stanovisko: (i.) bylo vydáno tři roky poté, co mělo dojít ke spáchání správního deliktu; (ii.) mělo se stát součástí správní praxe od roku 2013 a (iii.) bylo přijato právě z důvodu existujících výkladových nejasností. Námitka nepřípustné retroaktivity nebyla správními orgány vypořádána. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, že se výkladové stanovisko ERÚ týká případu žalobce, fakticky je to však zřejmé. Ve výkladovém stanovisku ERÚ je přitom uvedeno, že jeho cílem je vyjasnění stávajících výkladových nejasností a ERÚ podle něj bude postupovat ode dne vyhlášení. Žalobce zdůrazňuje, že bod 1.8 cenového rozhodnutí ERÚ, k jehož výkladu bylo výkladové stanovisko vydáno, v relevantní pasáži odpovídá znění téhož bodu CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011. Doplnění dokazování prvostupňovým orgánem totiž směřovalo pouze k podpoře skutečnosti, že výrobní jsou umístěny v prostorách ČOV. Přitom právě podle výkladového stanoviska ERÚ nelze výrobní umístěné v prostorách ČOV považovat za samostatné bioplynové stanice.
16. Na str. 25 napadeného rozhodnutí je odkazováno na *Stanovisko odboru ochrany ovzduší k zařazení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – kalové hospodářství čistíren odpadních vod* Ministerstva životního prostředí a na str. 28 na závěry dopisu adresovaného jiné obchodní korporaci. Podle žalobce je evidentní, že žalovaná staví posouzení věci na otázce naplnění znaků samostatné bioplynové stanice, porušuje tím zákaz retroaktivity. Nadto stanovisko Ministerstva životního prostředí bylo vydáno v roce 2012, nelze jej tedy brát v úvahu při posouzení otázky viny. Žalobce z něj dovozuje, že by kalové a plynové hospodářství ČOV mohlo být považováno za samostatnou bioplynovou stanici. K poukazu na dopis adresovaný jiné obchodní korporaci ze dne 23. 3. 2009 žalobce namítá, že (i.) právní názor vyslovený v tomto dopisu mu nebyl znám, (ii.) je v rozporu s žalobní argumentací a (iii.) žalovaná naopak aplikovala v případě žalobce opačný právní názor, souladný s argumentací žalobce. Žalobce má za to, že v kontrolovaném období 2010 a 2011 postupoval podle rozumného výkladu vyhlášky č. 482/2005 Sb., která zvolený postup umožňovala. Veškeré námitky uplatnil již ve správním řízení, kde nebyly řádně vypořádány.
17. V šestém žalobním bodu namítá žalobce porušení pravidel dokazování. Prvostupňový orgán v rámci kontroly na období roku 2012 v *Protokolu o kontrole* č. 081106813 ze dne 18. 9. 2013 konstatoval správnost zařazení bioplynu vyrobeného z kalových plynů do kategorie AF2 v souladu s vyhláškou č. 482/2005 Sb., avšak o rok později v právě projednávaném případě bez odůvodnění změnil názor s tím, že se jedná o kalový plyn. Jediným důvodem byla podle žalobce údajná přítomnost anaerobního stupně čištění odpadních vod. K takovému závěru pracovníci prvostupňového orgánu nedisponovali potřebnými znalostmi. Žalobce přitom ve vyjádření ze dne 9. 2. 2015 uvedl, že si pro posouzení

předestřené otázky vyžádal stanovisko Ministerstva zemědělství a marně požadoval ustanovení znalce. Proto pověřil znalce vypracováním znaleckého posudku a požadoval jeho výsledek. Závěry znaleckého posudku byly paušálně odmítnuty, což žalobce považuje za porušení § 56 správního řádu. Prvostupňový orgán přitom byl povinen se řídit znaleckým posudkem i stanoviskem Ministerstva zemědělství. Dále byl podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu žalobce zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch. Takto nepostupoval a nebylo vyhověno ani důkazním návrhům učiněným ve vyjádření ze dne 9. 2. 2015, a to výsledků vedoucích pracovníků žalobcem provozovaných ČOV. V rozhodnutí prvostupňového orgánu nebyl návrh žalobce vypořádán, toliko byly doslovně zopakovány závěry vyslovené v původním prvostupňovém rozhodnutí. Odmítnutí výsledků bylo odůvodněno tím, že není zřejmé, jak by přispěly k objasnění stanovení druhu a výše podpory ve formě zeleného bonusu. Žalovaná se k této odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřila.

18. Žalobce dále nesouhlasí se závěry napadeného rozhodnutí, podle kterých nelze závěry kontroly provedené za rok 2012 zohlednit, neboť byly změněny v rámci došetření a správní řízení dosud neproběhlo. Takovéto odůvodnění považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Shodně brojí proti závěrům, že ERÚ v rámci kontrol provedených na ČOV v roce 2014 zaměřených na plnění povinností podle § 9 a § 11 energetického zákona nezjistil žádné pochybení, ačkoli se zabýval technologickým řešením čištění odpadních vod, kalového hospodářství a navazujícím technickým řešením spalování bioplynu. Nesouhlasí také s vyjádřením, že čerpání podpory ve formě zeleného bonusu nebylo předmětem těchto kontrol. Na protokoly odkazoval právě proto, že se v nich ERÚ zabýval skutkovými otázkami rozhodnými pro předmětné řízení.
19. *V sedmém žalobním bodu* namítá žalobce uplynutí prekluzivních lhůt. Se zřetelem na § 95 odst. 4 ve spojení s § 93 odst. 2 a odst. 1 písm. c) energetického zákona je žalobce přesvědčen, že před vydáním rozhodnutí prvostupňového orgánu uplynula doba, kdy bylo možné uložit pokutu za porušení zákona o cenách. Doba 2 let ode dne, kdy mělo k porušení povinnosti dojít, uplynula v okamžiku zahájení řízení, které podle § 95 odst. 4 energetického zákona nemohlo být zahájeno.
20. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedla, že ust. § 16 odst. 4 zákona o cenách ukládá povinnost uložení sankce za správní delikt ve výši jednoho až pětinásobku vyčísleného nepřiměřeného majetkového prospěchu, je-li jeho výše nad 1 mil. Kč. Uložená sankce ve výši jednonásobku vyčísleného nepřiměřeného majetkového prospěchu tudíž odpovídá nejnižšímu možnému postihu. Žalovaná byla povinna postupovat podle platného cenového předpisu, její činnost byla podřízena zákonu o působnosti orgánů ČR v oblasti cen. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná, veškeré námitky řádně vypořádala, jak je zřejmé z *Vyřízení námitek kontrolované osoby* ze dne 6. 1. 2015 č. j. 081302914/28/15/80.100/Hr k *Protokolu o výsledku kontroly* č. 081302914 a *Dodatku* č. 1 ze dne 9. 1. 2015, kdy bylo vyhověno námitce výše zjištěného nepřiměřeného majetkového prospěchu. V zahájeném správním řízení byl žalobce v *Oznámení* ze dne 28. 1. 2015 poučen o svých právech, která využil ve vyjádřeních ze dne 9. 2. 2015 a ze dne 16. 2. 2015. Na tato podání prvostupňový orgán reagoval původním prvostupňovým rozhodnutím, které bylo zrušeno původním rozhodnutím o odvolání, a věc byla vrácena k novému projednání. Podle žalované nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů má být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na případných dílčích nedostacích.

21. Při novém projednání byl žalobce dne 6. 5. 2015 vyzván k doplnění podkladů. Současné byly od společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále též „ČEZ“), vyžádány smlouvy uzavřené se žalobcem spolu s požadavkem vysvětlení, proč byly uzavřeny na spalování bioplynu v bioplynových stanicích kategorie AF2 v rozporu s cenovými předpisy určujícími, že se v provozovnách spaluje kalový plyn z ČOV. Společnost ČEZ odpověděla, že žalobce v žádostech o podporu uváděl druh zdroje bioplyn, předloženou smlouvu nerozporoval a podepsal. Podle žalované ze strany ČEZ nebyly činěny žádné kroky k ověření správnosti žalobcem předaných podkladů. ERÚ ve sdělení ze dne 28. 5. 2015, po kontrolách jednotlivých ČOV konstatoval, že „*ve zdrojích pro výrobu elektřiny provozovaných SmVaK je spalován kalový plyn.*“ K námitce nevypořádání vyjádření žalobce ze dne 17. 7. 2015 žalovaná uvedla, že nevneslo do věci žádné nové skutečnosti. Námitky žalobce byly vypořádány na str. 23 a 24 rozhodnutí prvostupňového orgánu a v napadeném rozhodnutí se žalovaná obsáhle všemi námitkami žalobce zabývala.
22. Podle žalované spáchal žalobce cenový delikt podle § 5 odst. 5 zákona o cenách shora popsany. K otázce nicotnosti z důvodu nedostatku pravomoci odkazuje na str. 22 a 23 napadeného rozhodnutí. Tvrzení o porušení základních principů správního trestání, nicotnosti napadeného rozhodnutí či o čerpání podpory v souladu se zákonem ústící v sugestivní odmítání jakéhokoliv pochybení považuje za účelové. Žalobce pro překrytí vědomého zařazení ČOV do zcela odlišné kategorie bioplynových stanic s vyšší podporou, na kterou neměl nárok, předkládal odborná vyjádření účelově popírající závěry žalované. Kompetence žalované byla dána podle § 93 odst. 2 energetického zákona v návaznosti na § 3 odst. 3 a 4 zákona o působnosti orgánů ČR v oblasti cen ve spojení s § 14 odst. 1 a 2 zákona o cenách. Byly aplikovány normy specifikující porušení zákona žalobcem, především § 5 odst. 5 a § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Neztotožňuje se s žalobcem, že nemohl v kontrolovaném období předpokládat pochybení v režimu zákona o cenách a naplnit objektivní stránku správního deliktu. Žalobce si dobrovolně vybral oblast podnikání v obnovitelných zdrojích energie mající svá specifika, bez jejich respektování může a často dochází k nedodržení cenových předpisů a spáchání správního deliktu podle zákona o cenách. V procesním postupu byla užita příslušná ustanovení správního řádu, směrodatný byl důkazní standard ve smyslu § 3 správního řádu. Zjišťování důkazů bylo provázeno legalitou.
23. Žalovaná uvádí, že argumentace o posouzení skutkové a právní otázky spočívá v opakovaném názoru spalování bioplynu v ČOV namísto kalového plynu, na jehož výši podpory měl žalobce nárok. Tato argumentace nemůže obstát. Podle bodů 1.1. a 1.6. CR ERÚ 2010 a CR ERÚ 2011 žalobci čerpaná výše podpory formou zeleného bonusu určená bodem 1.6. obou cenových předpisů nepřislušela, neboť v ČOV spaloval kalový plyn s nižší podporou. Žalovaná odkazuje na technologická schémata, z nichž vyplývá, že v rozporu s bodem 1.6.1. CR ERÚ 2010 i CR ERÚ 2011 ČOV obsahovaly anaerobní stupeň čištění. Po aerobním vyčištění se nestabilizovaný kal přecerpává do vyhnívacích nádrží, kde probíhá jeho anaerobní stabilizace. Výstupním produktem je stabilizovaný kal, ze kterého se po úpravě vyvíjí kalový plyn. Tento názor opírá žalovaná též o odborné stanovisko Sdružení oboru vodovodů a kanalizací ČR (dále též „SOVAK“).
24. Žalovaná k námitkám žalobce ohledně nesprávného posouzení rozhodné právní otázky, časové působnosti norem či porušení principů správního trestání odkazuje na str. 27 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že ERÚ vydal výkladové stanovisko k problematice výroby elektřiny v bioplynových stanicích, zejména v souvislosti s určením

kategorie bioplynových stanic v závislosti na velikosti instalovaného výkonu, které bylo vydáno k cenovému rozhodnutí ERÚ ze dne 26. 11. 2012 č. 4/2012. ERÚ v něm definoval samostatnou bioplynovou stanici, jelikož definice bioplynové stanice v české legislativě chybí, proto žalovaná považovala za účelné jej zmínit. Plyn vyráběný v bioplynové stanici, nebo jímáný ve vyhnívacích nádržích ČOV, či na skládce, je vždy bioplynem. Pro stanovení výše podpory se bioplyn rozděluje na bioplyn z bioplynové stanice, kalový plyn z ČOV a skládkový plyn ze skládky.

25. Žalovaná k námitce porušení pravidel dokazování uvádí, že podle § 2 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je kalový plyn samostatnou kategorií obnovitelného zdroje, z čehož dovozuje, že se nejedná o produkt biomasy ve smyslu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a vyhlášky o podpoře biomasy. Podle § 6 odst. 1 a 3 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů stanovuje výši zeleného bonusu ERÚ, přičemž v CR ERÚ 2010 v bodě 1.6. stanovil zelený bonus pro spalování skládkového a kalového plynu z ČOV ve výši 1.500 Kč/MW a v CR ERÚ 2011 v bodě 1.6. stanovil zelený bonus pro spalování skládkového a klového plynu z ČOV ve výši 1.550 Kč/MW. Kalový plyn je výhradně vedlejším produktem činnosti ČOV, vznikl by i bez dalšího využití. Žalobce uplatnil vyšší podporu, než mu příslušela.
26. Žalovaná nesouhlasí s žalobcem, že postupovala v rozporu se správním řádem, když odmítla jeho tvrzení. Předmětem kontroly byla oprávněnost čerpání zelených bonusů v období let 2010 a 2011, nikoli technologie ČOV. Žalovaná odkazuje na schémata technologií a provozní řády ČOV. Všechny ČOV využívaly v rámci kalového hospodářství také anaerobní stupeň. K námitce, že nebylo přihlédnuto k odbornému stanovisku Ministerstva zemědělství a znaleckému posudku, žalovaná uvádí, že byla zpracována účelově. Odborník nemůže tvrdit, že v ČOV „kalové a plynové hospodářství je uzavřené, stavebně a technologicky oddělené od technologie čištění odpadních vod.“ Podle stanoviska Ministerstva životního prostředí je kalové hospodářství nedílnou součástí ČOV, kalový plyn je vedlejším produktem čistících procesů. Žalovaná nesouhlasí, že měla povinnost zaměřit se na problematiku ČOV namísto čerpání zelených bonusů. Ke kontrole roku 2012 žalovaná dodává, že dosud celé správní řízení neproběhlo, objektivní lhůta v případě roku 2012 činí 5 let, končí dne 31. 12. 2017.
27. Podle žalované zřejmá neoprávněnost čerpání státní podpory byla řádně prokázána. K námitce uplynutí prekluzivní lhůty žalovaná dodává, že novelou č. 211/2011 Sb. jí byly odebrány kompetence ke kontrole hmotněprávních ustanovení energetického zákona ve smyslu § 93 odst. 1 písm. a) téhož zákona, k němuž se žalobcem citovaný § 95 odst. 4 energetického zákona vztahuje. Počínaje dnem 18. 8. 2018 se tímto ustanovením řídí ERÚ a žalovaná se v rámci kontrol dodržování cenových předpisů řídí zákonem o cenách, který v § 17 odst. 3 stanovuje, že „[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.“
28. Žalobce v replice ze dne 16. 5. 2016 setrval na své argumentaci.
29. V přípise ze dne 6. 9. 2017 žalobce uvedl, že s ohledem na zák. 131/2015 Sb., kterým se mění energetický zákon, přešla s účinností od 1. 1. 2016 pravomoc a působnost rozhodovat o správních deliktech spáchaných podle zákona o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů na Energetický regulační úřad, který má být nově žalovaným namísto Státní energetické inspekce při zachování místní příslušnosti městského soudu.

30. Žalobce v doplnění repliky ze dne 22. 7. 2019 poukazuje na změnu právní úpravy správního trestání deliktů souvisejících s čerpáním podpory pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů. Zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů byl s účinností od 30. 5. 2012 nahrazen zákonem o podporovaných zdrojích energie. Za účinnosti tohoto zákona není výše podpory ve formě zeleného bonusu stanovována jako úředně stanovená cena, nýbrž jako pevná hodnota *sui generis*, což vylučuje sankci podle zákona o cenách. Pravidlo pro případ neoprávněného čerpání podpory ve formě zeleného bonusu stanoví § 51 zákona o podporovaných zdrojích energie (viz druhý žalobní bod). Pochybení spočívající v nesprávné kvalifikaci podporovaného zdroje v podkladech pro výplatu zeleného bonusu přitom není v § 49 zákona o podporovaných zdrojích energie zahrnuto a nenaplnňuje skutkovou podstatu žádného deliktu tam uvedeného. Pokud by soud shledal, že jednání žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí bylo možno postihnout podle tehdy účinné úpravy zákona o cenách, měl by přihlédnout ke změně právní úpravy, která takové jednání nesankcionuje, a napadené rozhodnutí by měl zrušit. Odkazuje k tomuto na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2019 č. j. 22 A 78/2017-94.
31. Městský soud při přípravě jednání k posouzení věci se ztotožnil se žalobcem a původně dospěl k závěru, že v důsledku změny právní úpravy provedené zákonem č. 131/2015 Sb., kterým se mění energetický zákon, přešla působnost žalované v daném případě na Energetický regulační úřad, který nastoupil na procesní místo žalované. Soud proto tehdy jednal s ERÚ jako s žalovaným.
32. Dne 21. 9. 2020 se konalo u Městského soudu v Praze jednání. Žalobce v něm setrval na své argumentaci, ERÚ zpochybnil pasivní legitimaci a konstatoval, že dozor nad cenovou oblastí vykonává souběžně i Státní energetická inspekce. ERÚ vykonává působnost při kontrole cen v oblasti energetiky a Státní energetická inspekce provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, a kontroly provádějí oba orgány.
33. Dne 22. 9. 2020 vyhlásil Městský soud v Praze rozsudek pod č. j. 3 Af 16/2016-110, jímž žalobu zamítl. Z podnětu kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 11. 2021 č. j. 6 As 319/2020-32 (dále též „kasační rozsudek“) zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil se závazným právním názorem, podle kterého městský soud „opětovně posoudí důvodnost žaloby, přičemž na straně žalované bude jednat se Státní energetickou inspekcí“. Nejvyšší správní soud dospěl v kasačním rozsudku k závěru, že „[v] případě zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, s účinností od 1. 1. 2016 skutečně přešla působnost, pokud jde o provádění kontrol dodržování tohoto zákona a vedení řízení o přestupcích (dříve správních deliktů), ze Státní energetické inspekce na Energetický regulační úřad. K uvedené změně došlo zákonem č. 131/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 131/2015 Sb.“) ... [P]ředmětem nyní souzené věci je spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Správní delikty podle tohoto zákona projednávají cenové kontrolní orgány (§ 17 odst. 5 zákona o cenách). Působnost ministerstev a jiných správních úřadů při regulaci cen a při výkonu cenové kontroly upravuje zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. V oblasti energetiky je sice podle tohoto zákona na základě obecného zmocnění působnost při regulaci a kontrole cen svěřena Energetickému regulačnímu úřadu, neboť podle § 2c písm. a) tohoto zákona platí, že Energetický regulační úřad vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a

kontrola cen v oblasti energetiky. Avšak působnost v kontrole cen v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů je podle téhož zákona (od 18. 8. 2011, kdy nabyl účinnosti zákon č. 211/2011 Sb.) svěřena Státní energetické inspekci, která podle § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů a ukládá za porušení cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů pokuty podle zvláštního právního předpisu (s odkazem na § 17 zákona o cenách). Změna, k níž došlo zákonem č. 131/2015 Sb., přitom nebyla do zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen nijak promítnuta. Tento zákon zůstal uvedenou novelou nedotčen a nebyl souběžně novelizován vypuštěním citovaného § 3. Státní energetická inspekce tedy postavení cenového kontrolního orgánu, oprávněného provádět cenové kontroly v oblasti podporovaných zdrojů podle zákona o cenách přijetím uvedené novely zákona o podporovaných zdrojích energie, nepozbyla. Vzhledem k tomu, že v souzené věci vedla předchozí správní řízení a vydala žalobou napadené rozhodnutí, mělo jí být i v řízení před městským soudem zachováno postavení žalovaného správního orgánu.“

34. Poté, co se věc vrátila Městskému soudu v Praze, žalobce v dalším písemném vyjádření k věci ze dne 14. 2. 2022 setrval na žalobní argumentaci. Doplnil k ní však, že naplnění definice bioplynu získaného z biomasy kategorie AF2 či technologické samostatnosti bioplynové stanice, která je umístěna v areálu ČOV, nemůže představovat otázku, kterou je schopen posoudit laik. Připojil proto nový znalecký posudek ze dne 10. 2. 2022 č. 69/2022 znalce z oboru vodní právo a energetika, odvětví čistota vod, specializace hydrochemie, hydrobiologie, technologie čištění průmyslových a splaškových vod, znečišťování vod průmyslovou a zemědělskou činností, technologie úprav povrchových a podzemních vod na vodu pitnou a úprava vod pro energetická zařízení a důlní vody (dále též „znalecký posudek č. 69/2022“). Znalec ve znaleckém posudku č. 69/2022 předně uvádí, že aktuální stav konfrontoval s listinnými doklady, schválenými Provozními nebo Provozně-manipulačními řády, aby mohl posoudit, zda se stav technologie oproti stavu z let 2010 a 2011 nezměnil, jednal se zástupci provozovatele ČOV a provedl prohlídky ČOV.
35. Poté, co Městský soud v Praze zaslal žalované vyjádření žalobce spolu s obdrženým znaleckým posudkem č. 69/2022, žalovaná dne 4. 3. 2022 písemně setrvala na svých závěrech napadeného rozhodnutí.
36. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jsa vázán závěry kasačního rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V souladu se shora citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným v kasačním rozsudku městský soud v řízení jednal na straně žalované se Státní energetickou inspekcí a dospěl k závěru, že ve věci je třeba dále vést řízení, a to s ohledem na soudu předestřený znalecký posudek č. 69/2022 jako nový důkaz, který je sice aktuálního data, ale zohledňuje situaci předmětného období, tedy období, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového orgánu. Shledal proto důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76

odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav v daném případě vyžaduje zásadní doplnění, a to na úrovni správního řízení.

37. Stručně vyjádřeno, spornou je otázka, zda bioplyn vyráběný v ČOV žalobce je klasifikován jako plyn kalový (či ze skládky) a má tedy jinou podporu než plyn z bioplynové stanice. Od takového posouzení se odvíjí výše podpory. Pro tuto otázku je klíčové, zda ČOV žalované v předmětném období byla či nebyla vybavena anaerobním stupněm čištění při stabilizaci kalů. Jinými slovy, zda žalobce spaloval bioplyn v samostatných bioplynových stanicích kategorie AF2, či kalový plyn z ČOV.
38. Ze závěrů znaleckého posudku č. 69/2022 vyplývá, že žádná z posuzovaných ČOV žalobce není vybavena anaerobním čištěním odpadních vod, biologický stupeň tvoří aerobní provzdušňovaná aktivační nádrž. Z vodní linky odpadají surové kaly, které se zpracovávají technologií anaerobní fermentace za účelem jejich stabilizace, přičemž vzniká bioplyn. Bioplyn se následně využívá v kotelnách a v kogeneračních jednotkách na výrobu tepla a elektrické energie. Bioplynové stanice nejsou součástí technologie čištění odpadních vod. Jsou technologicky, stavebně a strojně samostatnými jednotkami, i když se nacházejí v areálech ČOV.
39. Žalovaná se neztotožnila se závěry znaleckého posudku č. 69/2022 a uvedla, že v žádné z kontrolovaných provozoven ČOV nebylo vedeno stavební řízení k samostatné výrobě elektřiny (BPS), ale jen k úpravě stávajícího provozu ČOV. Odkázala na literaturu Ing. Ondřeje Škorvana VŠCHT Praha, publ. v listopadu 2011 v časopisu Energie z odpadních vod a odpadů a z 10. 12. 2008 v časopisu Odpady, a dovedla, že v případě, že jsou do nádrží na anaerobní vyhnívání přidávány ještě jiné odpady podle zákona o odpadech, je zařízení klasifikováno jako ostatní BPS a vztahuje se k němu vyšší podpora – přesun z kategorie čistírenské BPS do kategorie AF2. Považuje za stěžejní, že znalec nezmiňuje, že by při anaerobní digesti byla zpracovávána jiná biomasa než kaly z ČOV. Zmiňovaný znalecký posudek č. 69/2022 hodnotí jen vodní a kalové hospodářství ČOV žalobce. Rozporuje však vyjádření znalce, že žádná z posuzovaných ČOV není vybavena anaerobním stupněm čištění, když provádí hygienizaci kalů anaerobním způsobem. Podle žalované žalobce ve svých ČOV vyrábí z biomasy (kalů) bioplyn (kalový plyn) v čistírenských BPS, které jsou součástí kalového hospodářství ČOV, proto důkaz znaleckým posudkem č. 69/2022 podle žalované nemá vliv na napadené rozhodnutí.
40. Městský soud v Praze v dané věci považuje za předčasné, aby sám hodnotil nyní žalobcem předložený znalecký posudek č. 69/2022 jako nově provedený důkaz, v němž znalec uvádí, že ČOV jsou samostatnými technologickými jednotkami, jelikož by tím upřel žalované možnost se v rozhodnutí vypořádat s jeho argumentací, popř. v části, s níž žalovaná nesouhlasí, aby bylo dokazování doplněno, protože soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. V řízení podle soudního řádu správního platí princip plné jurisdikce, který dává správním soudům širší možnosti při hodnocení skutkového stavu posuzovaného ve správním řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007 č. j. 1 As 32/2006-99 dovedl, že „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení (...). Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficiency, může reagovat tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrazení či doplnění – nebo tak učiní sám. (...) Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro

rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek.“ Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém dřívějším rozsudku ze dne 28. 5. 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-13.

41. Znalecký posudek č. 69/2022 byť je aktuálního data, deklaruje, že znalec vycházel z listinných podkladů týkajících se předmětného období (2010 a 2011), a je proto z časového hlediska důkazem přípustným ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Současně jej soud považuje důležitým pro řešení znaleckým posudkem č. 69/2022 sporné otázky, zda žalobce spaloval bioplyn v samostatných bioplynových stanicích kategorie AF2, či kalový plyn z ČOV.
42. Soudní řád správní umožňuje žalobci (fyzické nebo právnické osobě), aby do řízení před správním soudem nejen vnášel právní námítky, které dosud ve správním řízení nezazněly (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008 č. j. 7 Afs 54/2007-62), ale aby za určitých okolností a v některých věcech uplatňoval i nové námítky skutkové a k tomu navrhoval důkazy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007 č. j. 1 As 32/2006-99, ze dne 24. 9. 2015 č. j. 2 As 114/2015-36, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015-71). Uvedené nečiní z řízení před správním soudem pokračování správního řízení: jen se zde projevují nové pravomoci, jimiž správní soudy obdařil soudní řád správní (viz zejména jeho § 52, § 77 a § 78 odst. 6).
43. Městský soud v dané věci nemůže *jako první* učinit hmotněprávní úvahu o otázce, která je pro posouzení druhu bioplynu žalobce a tudíž jeho výkupní ceny a zelených bonusů zásadní. Takový postup by totiž ze správního soudu učinil správní orgán třetího stupně, žalované by přitom měl být umožněn procesní prostor k vlastnímu hodnocení věci v rámci napadeného rozhodnutí. Obdobně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2021 č. j. 10 Afs 352/2019-26.
44. S ohledem na znalecký posudek č. 69/2022, který se předmětné otázky týká, soud shledal za potřebné napadené rozhodnutí ke sporné otázce z tohoto důvodu zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu posouzení.
45. K dalším v žalobě uplatněným námitkám se městský soud nebude vyjadřovat, neboť považuje za nutné, aby se jimi zabýval žalovaný ve světle provedení nového důkazu, jímž je shora zmiňovaný znalecký posudek č. 69/2022, popř. dalších důkazů. Až po jeho vyhodnocení jednotlivě i ve všech souvislostech žalovaný i s ohledem na nyní v žalobě uplatněné námítky uváží, zda v novém rozhodnutí vyhoví či nevyhoví námitkám žalobce.
46. Na základě shora uvedeného se zřetelem na nový znalecký posudek č. 69/2022 soud napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a 5 000 Kč za kasační stížnost a z odměny za zastupování advokátkou. Náklady právního zastoupení tvoří odměna zástupkyni žalobce za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u soudu a vyjádření, k němuž připojila znalecký posudek) po 3.100 Kč a 4x paušál 300 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 2 856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 13 600 Kč, kterou je advokátka

povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 24 456 Kč. Pro úplnost soud dodává, že další repliku a vyjádření k věci soud do odměny nezohlednil, neboť se jednalo o opakování žalobní argumentace, která do věci nepřinesla nové světlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu